

Het Spook van Canterville

Oscar Wilde

Voorwoord

Sommige verhalen weten op een lichte en speelse manier iets ernstigs te zeggen. *Het Spook van Canterville* behoort tot die zeldzame werken waarin humor, ironie en maatschappelijke observatie moeiteloos samenvloeien. Wat op het eerste gezicht een geestig spookverhaal lijkt, ontvouwt zich al snel als een subtiële satire op cultuurverschillen, moderniteit en menselijke ijdelheid.

Wanneer een nuchtere, vooruitstrevende Amerikaanse familie haar intrek neemt in een oud Engels landhuis, botsen twee werelden op elkaar: het rationele optimisme van de Nieuwe Wereld tegenover de tradities, bijgeloven en aristocratische trots van de Oude. In het hart van dit conflict staat het spook zelf — niet als angstaanjagende verschijning, maar als tragikomische figuur die worstelt met een wereld die hem niet langer serieus neemt. De omkering van rollen — het spook dat geïntimideerd wordt

door zijn slachtoffers — vormt de kern van Wilde's briljante humor.

Oscar Wilde schreef dit verhaal in 1887, in een tijd waarin Engeland en Amerika elk hun eigen culturele identiteit nadrukkelijk vormgaven. Met elegante spot laat hij zien hoe vooruitgang en traditie elkaar zowel uitdagen als aanvullen. Tegelijkertijd schuilt onder de komische oppervlakte een onverwachte melancholie. Want achter het theatrale geraas van kettingen en het dramatisch gefluister van gangen gaat een diep menselijk verlangen schuil: het verlangen naar erkenning, begrip en uiteindelijk verlossing.

De stijl van Wilde is licht, scherp en trefzeker. Zijn dialogen sprankelen van ironie, zijn beschrijvingen zijn helder en doelgericht. Toch verliest hij nooit de emotionele kern uit het oog. Juist in die combinatie van satire en oprechtheid ligt de blijvende kracht van dit verhaal.

Het Spook van Canterville is daardoor meer dan een humoristische vertelling over een

rusteloze geest. Het is een tijdloos verhaal over verandering, identiteit en de botsing tussen oud en nieuw — verteld met een glimlach, maar met een blijvende weerklank.

Moge deze uitgave u niet alleen vermaken, maar ook herinneren aan de subtiele ernst die achter een glimlach kan schuilgaan.

Inhoudsopgave

I	7
II.....	17
III	25
IV	39
V.....	50
VI	61
VII.....	70

I

Toen de Amerikaanse gezant, de heer
Hiram B. Otis, Kasteel Canterville kocht,

zeiden allen hem dat hij een dwaasheid beging, want het stond vast dat het er spookte. Zelfs lord Canterville, een man van de meest nauwgezette eer, achtte het zijn plicht dit feit ter sprake te brengen toen zij de voorwaarden bespraken.

„Wij hebben er zelf nooit willen wonen,” zei lord Canterville, „sinds mijn oudtante, de weduwe-hertogin van Bolton, in een stuip raakte waaruit zij nooit meer helemaal hersteld is, omdat twee geraamtehanden op haar schouders werden gelegd terwijl zij zich kleepte voor het diner. Ik moet u zeggen, meneer Otis, dat het spook door verschillende nog levende familieleden is gezien, alsook door de dominee van de parochie, de eerwaarde Augustus Dampier, fellow van King's College te Cambridge. Na dat ongeluk met de hertogin wilden geen van onze jongere bedienden meer bij ons blijven, en lady Canterville sliep vaak slecht door de raadselachtige geluiden uit de gang en de bibliotheek.”